

[Hanne Severinsen]

forskellige grene bort, sådan at man amputerer de forskellige gymnasier? Også her har man taget det forbehold i lovforslaget, at man fortsat skal sikre et udbud af forskellige grene, og det betyder også her, at amter, der bliver for ivrige til at spare, vil blive bremset af gymnasiedirektoratet, ligesom man også kan fastsætte en norm for lærertimeforbruget.

For øvrigt må man jo sige, at de mange protester først og fremmest bygger på en mistillid til, at amterne vil deres borgere det vel. Man tror øjensynlig, at undervisningsministeren vil være langt mere ivrig efter at forsvare elevernes interesser. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at man har så stor tillid til undervisningsministeren, og den deler jeg naturligvis, men hvorfor denne mistillid til de folkevalgte amtspolitikere? Hele denne debat har nu kørt i næsten et år. Gymnasieskolernes Lærerforening har set en masse problemer i forslaget. Gymnasieskolernes Lærerforenings blad har været fyldt med advarsler om, hvor forfærdeligt det ville gå. Ja, faktisk har det været sådan, at har der været nogen enkeltsag, man overhovedet har kunnet blive enige om indbyrdes i GL, så har det været sagen om statsgymnasiernes overgang til amterne. Så har forslaget ikke gjort anden gavn, så har det i hvert fald mentalhygiejnisk betydet, at her var dog en sag, man kunne samles om, selv om det mærkelige er, at der i virkeligheden ikke er nogen sag. Mange af de spøgelse, man fremmaner, eksisterer ikke i virkelighedens verden. Gymnasieskolernes Lærerforenings formand har kaldt dette lovforslag for et led i ministerens kamp mod gymnasierne. Jeg synes, at man langt snarere skulle kaldet det GLs kamp mod vejrmøller. I betragtning af, hvor store problemer gymnasierne står over for i de kommende år, synes jeg, at denne vejrmøllekamp er spild af krudt. Skulle vi ikke hellere gå i gang med en mere konstruktiv debat om, hvordan vi på gymnasieområdet får det bedste mulige ud af en umulig situation? For det er jo sandheden om gymnasiet, at i det kommende år vil elevunderlaget blive halveret. I de kommende år vil vi stå med en lang række tilpasningsproblemer. Vi har bygget en masse gymnasier, og vi er glade for den store geografiske spredning, vi har opnået. Men hvordan sikrer vi os, at vi kan fortsætte med at have et godt gymnasieudbud, selv om

elevtilgangen formindskes? Det er et langt vigtigere spørgsmål.

Riishøj (SF):

SF vender sig på det kraftigste mod dette lovforslag. Modsat fru Hanne Severinsen kan vi udmærket se den politiske baggrund for det, der er tænkt og ment; det vil i praksis være et spareforslag, et nedskæringsforslag. Hvis man forestillede sig, at statsskolerne skulle overgå til amterne, måtte det i hvert fald forbindes med stensikre garantier for, at undervisningens kvalitet opretholdes, og vi måtte sikre os, at der ikke lægges hindringer i vejen for progressive reformer i gymnasiet. Derfor, hvis SF skulle medvirke til det forslag, måtte der stilles ganske ufravigelige betingelser til en overførelse. Sådanne betingelser er f.eks. følgende:

Staten skal i det mindste refundere 25 pct. af amtskommunernes udgifter ved nybygning, sådan som praksis har været hidtil. Herlev statsskole skal forblive et statsligt forsøgsgymnasium. Vi må sikre os, at klassekvotienten i stamklasserne fastsættes til 24 som en ufravigelig øverste norm. Vi må sikre os, at amtskommunerne ikke uden godkendelse fra direktoratet for gymnasieskolen, det vil sige fra ministeren og i sidste instans fra folkettinget, kan nedlægge skoler eller begrænse udbuddet af grene og tilbudsfag på de enkelte gymnasier og HF-kurser. Vi må sikre os, at der fastholdes en statslig forsøgsbevilling, der forvaltes af direktoratet for gymnasieskolerne. En sådan bevilling skal sikre en bred progressiv forsøgsvirksomhed i gymnasiet. Vi må sikre os, at overdragelsen skal ledsages af en fjernelse af den borgerlige regerings bloktilskudsbesparelser; det er et meget centralt punkt, for ellers må vi befrygte, at amtskommunernes økonomi ganske enkelt tvinger forringelser i uddannelseskvaliteten igennem. Endelig må vi sikre os en langt større elev- og lærerindflydelse på skolernes administration, end vi kender det i dag. Kort sagt: skulle man forestille sig en overgang, må det være i form af en uddannelsespolitisk helheds-løsning, hvor der er et helt klart progressivt sigte.

I SF har vi kunnet notere os, at den borgerlige regerings forslag aldeles ikke opfylder de betingelser. Tværtimod er vi enige med de organisationer, som har den opfattelse, at